

Saipha spustí paľbu šťavnatých nadávok rýchlejšie, než rytier Milosrdenstva stihne nabiť kušu.

Medzeru v múre zahalí obrovský tieň, ktorý celkom pohltí slnko. Vzduch náhle ochladne natoľko, že mi hlavou prebleskne, či nejde o modrého draka. A potom, s revom, ktorý je pre nás jediným varovaním, drak pristane na múre priamo nad nami.

Strácam rovnováhu. Rukami bezmocne šermujem vo vzduchu.

„Isola!" vykríkne Saipha a vrhne sa ku mne, zatiaľ čo hradby okolo nás praskajú a stonajú pod váhou beštie, akoby sa mali každú chvíľu rozpadnúť. Jej ruka zovrie moju.

Nakláňam sa v neprirodzenom uhle, napoly mimo múru. Svet sa na okamih spomalí. Nad hlavou zazriem mohutný smaragdový chvost, ktorý sa pomaly kolíše zo strany na stranu. Jeho pohyby sprevádza zelenkastý opar, z ktorého sa šíri jemná, sladkastá vôňa, úplne odlišná od pachuti moru, ktorú som pred chvíľou cítila na jazyku.

Na zlomok sekundy nemám pred očami draka, ale šibenicu. Žalúdok sa mi obráti naruby a v pľúcach mi uviazne výkrik. Potom žmurknem a je to preč. Zelený dračí opar vyvoláva tie najhoršie halucinácie.

So silou, akú by som si nedokázala predstaviť ani vo svoj najlepší deň, Saipha trhne celou váhou tela a vtiahne ma späť za hradby. Dopadneme tvrdo na zem, ani jedna sa však nepohneme. Nevydáme ani hláska. Ozve sa len tupý náraz našich tiel. Obe zadržiavame dych. Čakáme. Premýšľame, či prišiel náš koniec. Či zomrieme pod zrútenou hradbou a dračím zadkom.

Nikdy by mi nenapadlo, že zomrieť rukou krajana za to, že som poznačená dračou kliatbou, by mohla byť tá lepšia možnosť. Kto by si pomyslel, že existuje ešte horší spôsob, ako odísť zo sveta? Ale taký je život vo Vinguarde… Každý deň sa naučíš nový spôsob, ako prežiť. Dúfajme.

„Páľ!" zvolá kdesi v diaľke rytier Milosrdenstva.

Strhnem sa, keď moje zmysly zaplaví záblesk éterojasu z desiatok magicky posilnených kuší, ktoré vystrelia naraz.

Drak zareve, vzduchom sa ozve *svišťanie* a vzápätí sa múr nad nami opäť zachveje, zastoná a pohrozí zrútením. Dole k nám zaveje smradľavý poryv vzduchu. Ďalší rev. Tentoraz vzdialenejší. Zrejme vzlietol.

So Saiphou sa na seba pozrieme, obom nám to dôjde v tej istej chvíli.

„Vypadnime odtiaľto skôr, než sa staneme trvalou súčasťou hradieb." Saipha vyskočí na nohy a podá mi lampáš.

Rýchlo ho rozsvietim a vrátim jej ho. „Choď."

Dole utekáme šialenou rýchlosťou. Ide skôr o kontrolovaný pád, než by sme naozaj bežali. Je malý zázrak, že sa dostaneme dolu bez toho, aby sme si polámali kosti či rozbili nos.

Keď vybehneme do malého výklenku medzi budovami a hradbami, na líca mi dopadnú prvé kvapky dažďa. *Samozrejme, prší. Niet divu, že drak zaútočil.* Zemestrážci to nepredvídali. Ich predpovede sú zo dňa na deň nespoľahlivejšie, keď svet okolo čoraz viac podlieha rozkladu.

Sotva vykročíme von, nad Vinguardom sa opäť rozľahne dračí rev. Ostré *cvaknutie* obrovskej kuše vysoko na hradbách vystrieda *svišťanie* strely letiacej vzduchom.

So Saiphou sa obe prudko nadýchneme.

Ona od očakávania toho, čo príde.

Ja preto, že ma éterojas uvoľnený z kuše zasiahne ako nárazová vlna. Zrazu ma pokožka páli, napína sa. Zapriem sa dlaňou o múr, aby som nestratila rovnováhu.

Drak víťazoslávne zareve. Minuli.

„Dopekla, zabite už tú obludu," zavrčí Saipha. Takmer tým zakryje jemné chvenie spodnej pery, ktoré prezrádza jej strach.

Akoby jej niekto odpovedal, ozve sa mokré, husté čvach a hneď nato zbor výkrikov, ktorý na okamih prehluší aj poplašné zvony. Zelení draci nechrlia oheň. Pľujú kyselinu, ktorá dokáže rozpustiť strešné škridly rovnako ľahko, ako sa v daždi rozpustí hruda soli.

Tí úbožiaci nemali najmenšiu šancu. Chlad mi preniká až do kostí, a nie je to len dažďom, ktorý mi už pomaly premáča oblečenie. Toľko smrti.

Je to tvoja vina, podvodníčka, našepkáva mi protivný hlas. *Keby si naozaj bola Znovuzrodený Valor, dávno by si zabila Starejšieho draka a zachránila ich.*

„Poďme sa pozrieť zblízka." Saipha ma chytí za ruku a ťahá ma k priechodu medzi budovami.

„Pozrieť na čo?"

„Na draka predsa." Éterotôň je asi jediná vec, ktorej sa Saipha bojí. A predpokladám, že aj tá ju prestane desiť, keď prejde Tribunálom a bude vedieť, že nie je prekliata.

„Saipha, nemali by sme sa pliesť rytierom pod nohy."

„Nebudeme sa im pliesť pod nohy. Chcem vidieť, čo robia. Možno nám to pomôže v Tribunáli."

„V Tribunáli nás určite nebudú nútiť bojovať s drakmi," zamrmlem. Nepočuje ma. Už sa bokom zakráda pomedzi budovy.

Obzriem sa späť k výklenku vedúcemu do zabudnutej veže ukrytej v kameni a malte hradieb. Mali sme zostať tam a prečkať útok. Na čo som myslela, keď som odtiaľ vyšla?

A predsa, hoci by som sa najradšej otočila a schovala, nasledujem Saiphu. Nedokázala by som jej vysvetliť, prečo nejdem s ňou. A už vôbec by som nezniesla jej sklamanie.

Vyjdeme do uličky práve vo chvíli, keď dunivý otras oznámi, že drak pristál na neďalekej streche. Vinguard zhora pripomína misku – jeho stred leží najnižšie – takže odtiaľto, od hradieb, máme výhľad na väčšinu Horného mesta. Srdce sa mi zastaví. A potom mi spadne do žalúdka, kde ho okamžite rozleptá kyselina.

„Isola, nie je to tam, kde býva tvoja…“ začne Saipha.

„Mama,“ dokončím za ňu.

Oči mám vypúlené tak veľmi, až ma pália od dračieho oparu, ktorý sa valí ulicami mesta.

Drak sedí priamo vedľa maminho domu. Odtiaľto vidím jeho strechu. A po nej steká nechutne zelená kyselina.